Proletari din toate țările uniți-vă!
La luptă pentru cauza Partidului Muncitoresc Romîn, fii gata!

Scînteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul VIII ☆ nr. 32 (488) miercuri 18 apr. 1956 ☆ 4 pag. 15 bani

În căutarea primăverii

Soarele de primăvară a revărsat potop de lumină peste grădina din mijlocul Bucureștiului — Cișmigiul. Razele lui, nestingherite încă de frunzișul copacilor, au dat bineţe fiecărui fir de iarbă, fiecărei viorele.

...Aleile largi primesc mulțime de trecători.

Meșterii grădinari zoresc să rostuiască treburile la vreme. Unul dintre ei, care poartă niște mănuși mari, rotunjește cu foarfeca crengile unui arbust. Spre el se îndreaptă acum un grup de școlărițe. Cea care ajunge prima începe să-i vorbească repede:

— V-am căutat. Știți, vă rugăm să ne lăsați să rupem crengi înmugurite, să smulgem cu rădăcină: violete, ghiocei, stînjenei...

— Ei, asta-i bună! Să devastați grădina cu voia mea, ce ziceți, bună treabă ar fi, nu?

— Vezi dacă te repezi? intervine o altă fată. Apoi către grădinar: Nu devastăm grădina. Te rugăm să ne dai cîteva crenguțe și flori pentru că noi sîntem în căutarea primăverii și aici sîntem sigure c-o găsim. Grădinarul zîmbi cu înțelegere copiilor și porni cu ei pe alei.

La o răspîntie, copiii își regăsiră prietenii și pe profesoara de științele naturii, de care se despărțiseră căutîndu-l pe grădinar. Porniră cu toții în căutarea primăverii.

— Frumoase sînt florile acelea mari, albe... cum se numesc? întrebă Doina.

— Sînt magnolii, îi răspunde profesoara. Ele înfloresc înainte de a da frunzele, ca să se poată face polenizarea. Acelaș lucru se întîmplă cu pomii fructiferi.

— Uite și cîțiva ghiocei, observă Ioana, dar s-au uscat.

Da, ghioceii au apărut cînd era frig. Totuși cum se înmulțesc? Că doar polenizarea nu se poate face cînd e frig. Insectele mai dorm atunci.

— Prin bulb, răspunde scurt Luiza, care privea cu atenție ghioceii uscați. Cîteva fete au discutat despre înmulțirea stînjenelului, adică înmulțirea prin rizomi. Doina, Elena, și Ioana au recunoscut unii pomi după așezarea mugurilor.

Intîlnirea cu primăvara le făcuse pe fetele de la Școala medie de 10 ani nr. 22 să înțeleagă mult mai bine cele învățate la botanică, să afle lucruri noi.

Florica BALAN

Prima excursie

Pionierii celor două școli prietene, romînă și maghiară, din Mărghita, porniseră laolaltă, în acea după amiază, în prima lor excursie de primăvară. Ținta le era locul denumit: „La trei copaci".

Acest loc își avea o anume poveste și cei dintr-a V-a voiau să i-o spună colegului lor Moga Ion, înainte ca acesta să primească numele drag de pionier. Pentru că așa se hotărîse: în această excursie vor discuta cererea lui Moga de a deveni pionier.

Cu Moga fusese mai demult o neînțelegere. Se spunea că nu prea învață bine și-ntr-adevăr, în catalog, în dreptul numelui său, nu găseai nici o notă peste 3.

De aceea nu l-au făcut pionier nici într-a III-a, nici într-a IV-a. La începutul acestui an colegii de clasă au cercetat lucrurile mai cu grijă și au aflat că Moga n-avea tată și că dădea ajutor mamei sale, că avea grijă și de frații mai mici.

Detașamentul l-a ajutat mult. L-a învățat să-și împartă bine timpul, l-a ajutat la treburile gospodăriei și iată că Moga a început să învețe mai bine. Iar acum sosise clipa pe care o dorise și o așteptase atîta.

★

Cîte nu ar putea povesti cei trei copaci bătrîni din Mărghita, dacă ar avea glas... Sub coroana lor deasă se adunau de multe ori în nopțile întunecoase comuniștii ilegaliști. In trunchiurile lor brăzdate de vreme, sînt săpate cuvinte pline de ură împotriva asupririi, cuvinte rostite de Ianoș Herbac, „Herbac din Mărghita". cum îi zicea poporul.

Iată deci ce loc de cinste i-au ales pionierii dintr-a V-a lui Moga, ca să-i înmîneze cravata roșie.

....Ramurile păduricii freamătă lovite de palele primelor adieri de primăvară. Colțurile cravatei roșii s-au pornit să fluture. Moga a privit în jur și a văzut chipurile zîmbitoare ale prietenilor săi, care cîntau pentru el: „Cînd primești cravata, s-o păstrezi cu drag".

Ei, dar excursia, e excursie! Lăsați-l pe Moga în mijlocul prietenilor săi care vor cu tot dinadinsul să-i strîngă mîna și haideți să vedem programul artistic. In clipa de față cîntă un „trio" alcătuit din Ciolac Lucia, Cuțin Silvia și Bichiș Olga. După aceasta băieții au încins un meci de fotbal „pe cinste" iar fetele, au început să joace: „Țăranul e pe cîmp".

In cele din urmă, soarele, ori cît ar fi vrut și el să mai privească jocul pionierilor, a trebuit să se „retragă"... iar pionierii i-au urmat exemplul.

Cei trei copaci, mișcîndu-și domol crengile abia înmugurite, au rămas gînditori, ascultînd cîntecul copiilor care se pierdea în depărtare.

Sub coroana lor bătrînă, răsăriseră în acea după amiază primele flori de primăvară.

A. WEISS

Nu-i prea devreme?

Tomei Alexandrina își lăsă ghiozdanul pe laviță și se așeză la masă.

După ce mîncă, ieși în bătătură și privi spre luncă.

Voia tocmai să intre în casă, cînd o strigă Ioana, o fetiță din clasa a IV-a.

— Hai, vii cu mine? Să vezi ce ghiocei mulți sînt în luncă!

Alexandrina era să-i asculte îndemnul, dar se răzgîndi repede:

— Știi tu, eu... trebuie să învăț întîi. Dacă vrei, mergem mai tîrziu...

După ce-i plecă prietena, Alexandrina privi în carnetul în care-și nota de obicei temele, apoi începu să facă lecțiile.

Citi odată notițele la algebră, refăcu un exercițiu lucrat și în clasă, și numai după aceea începu să rezolve problemele. La fel făcu și la limba romînă, iar la istorie trebui doar să repete o lecție. Alexandrina privi la ceas: era două și jumătate. Se părea că terminase totul, dar...

Acum cîteva zile, Tomei spusese colegelor:

— Ar fi timpul să începem recapitularea lecțiilor.

Cineva însă, nu-și mai aduce aminte cine anume, se repezise să-i răspundă: „Ehe-hei, ce grozavă ești tu! Te crezi mai deșteaptă decît profesorii noștri? Cînd începem repetiția la școală, o să repetăm și acasă. Pînă atunci..."

Alexandrina nu se lăsă convinsă însă de această părere. In ora a doua, la dirigenție, o întrebă pe tovarășa profesoară dacă e bine să înceapă repetarea materiei. Bineînțeles, tovarășa profesoară a fost bucuroasă de propunere.

Și iată că de atunci, Tomei repetă zilnic cîte o lecție-două din urmă: într-o zi la istorie, altă dată la romînă... Iar azi repetă la matematică „divizibilitatea" și „fracțiile".

...Soarele mai strălucea încă puternic pe bolta cerului cînd cele două prietene au pornit spre luncă. Să tot fi fost orele patru și jumătate... Și cît de plăcut era aici în împărăția primăverii.

Acum puteau să se bucure din plin de frumoasa zi de primăvară.

Mircești - Pașcani

Șt. ZAIDES

Primăvară, primăvară,
Dragă ni-ești, dar nu ne furi!
Nu zic, e frumos afară
Pe cîmpie și-n păduri...

Soare, iarbă, păsărele...
Foarte bine, aprobăm!
Insă, nu ne furi cu ele;
Noi pe tine te furăm!

Prospețimea, voioșia,
Ți le vom fura și-apoi
Mai ușor putea-vom noi
Să învingem geometria!

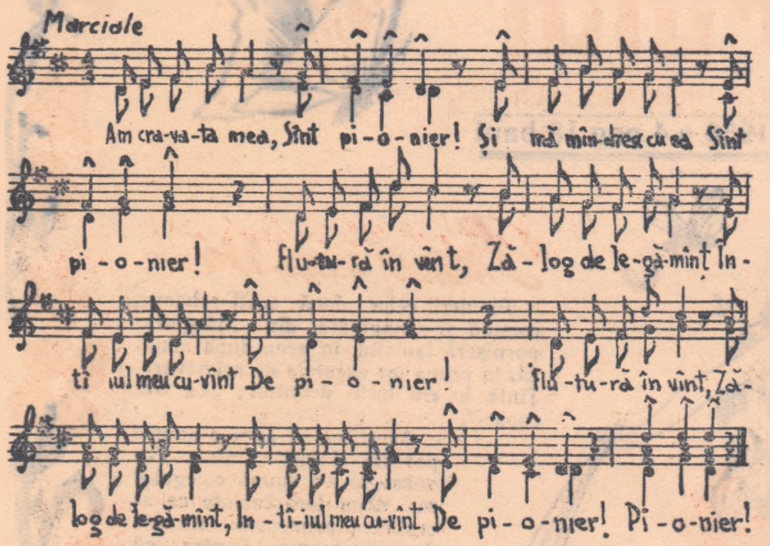
Primăvara, o aflați și în pagina a treia

Cîntec din filmul „Nufărul Roşu"

Sînt pionier

Muzica : ION VASILESCU

Versuri : EUGEN MIREA

Am cravata mea,
Sînt pionier !
Şi mă mîndresc cu ea,
Sînt pionier !
Flutură în vînt,
Zălog de legămînt,
Intiiul meu cuvînt
De pionier !
Pionier !

Şcoala o iubesc,
Sînt pionier !
Şi drag mi-e să muncesc,
Sînt pionier !
Vreau să pot şi eu
S-ajut unde e greu,
Cu tot avîntul meu
De pionier !
Pionier !

Pentru ţara mea
Sînt pionier !
Ca să rodească ea,
Sînt pionier !
Ca s-o înfloresc,
Podoabe noi să-i cresc
Şi pacea să-i păzesc,
Sînt pionier !
Pionier !

Oare ce meserie să-mi aleg?

DRAGĂ PRIETENE VASILE,

Deşi nu sînt decît puţine zile de cînd ţi-am scris, am luat din nou condeiul în mînă fiindcă am să-ţi împărtăşesc alte noutăţi de prin Clujul meu. Prima noutate e că am luat iar un 5 la matematici. Dar cu asta n-am să te plictisesc mult. Mai pe îndelete îţi voi povesti a doua noutate, care-i mult mai interesantă : ieri am vizitat, împreună cu unchiul meu, fabrica „Unirea"...

Ei, dar poate că nu ştii ce e „Unirea" ? E o uzină metalurgică. Intîi am trecut prin turnătorie. Am văzut acolo cu cîtă migală se pregătesc formele, cum se toarnă fonta încinsă...

Intr-o hală uriaşă cu ferestre mari am văzut fel de fel de maşini complicate, mici şi mari. Multe erau venite din Uniunea Sovietică, din R.D. Germană şi alte ţări. Sînt aici, prietene Vasile, strunguri uriaşe, freze, maşini de alezat şi cîte toate.

Am cunoscut un frezor, utemistul Harasz Ştefan. E foarte tînăr, şi e fruntaş în producţie. Indeplineşte norma zilnic cu 180 la sută. Asta înseamnă că dă aproape încă odată atîtea piese cît i se cer. Mi-a arătat maşina. Vai ce complicată e ! Unde te uiţi numai manivele şi butoane. El le ştie rostul la toate. Freza e ca un miel supus în mîna lui. Am văzut şi piesele pe care le face. Piese de forme din cele mai ciudate, pînă şi roţi dinţate. El struneşte astfel maşina încît dă bucăţii de fier forma pe care o doreşte. Adică nu după cum doreşte, ci după cum e desenul.

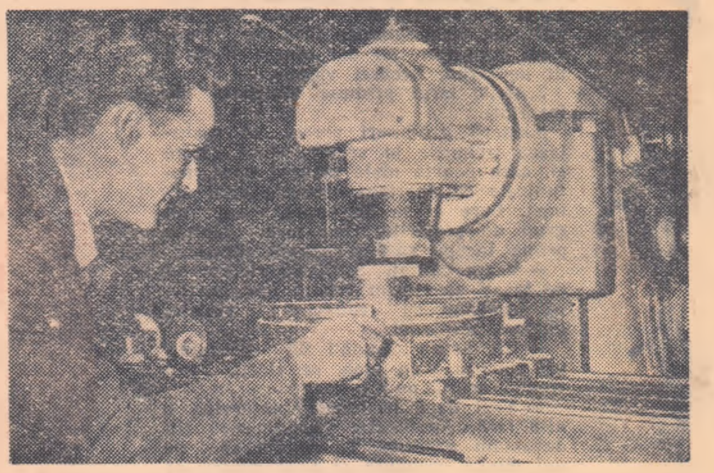
Tocmai voiam să plec, cînd apare lîngă el un băieţaş ; dacă era cu un cap mai mare ca noi.

— Ioşca, — îi zise fruntaşul, — ia mai stai şi tu lîngă maşină.

Şi ce-mi văd ochii : Ioşca învîrtea la manivele de parcă toată viaţa numai asta ar fi făcut. Şi, zău, îţi spun, nu era mai mare decît cu un cap ca noi.

Mergînd spre uzină ne-a însoţit un tovarăş mai în vîrstă, pe care unchiul îl cunoştea. Tovarăşul acesta ne-a povestit că uzina fabrică o serie de maşini textile, care în trecut au fost importate cu aur greu din străinătate: maşini de pieptănat lînă, maşini de filat ineluşe, sortimente de triplă cardă, războaie automate şi multe alte maşini. Primul război automat romînesc, A.T. 100, a fost făcut aici, anul trecut.

Intr-o sală şi mai uriaşă am văzut cum se montează războaiele care se fabrică în serie şi se trimit apoi fabricilor textile. Asta mi-a plăcut cel mai mult. Războaiele stăteau în hala cea mare, înşiruite ca ostaşii la paradă. Aici vin toate piesele pe care le lucrează turnătorii, strungarii, frezorii, lăcătuşii... Tot ce se face în uzină din bucăţi de fier soseşte la urmă aici.

Am cunoscut un frezor, utemistul Harasz Ştefan. E foarte tînăr, şi e fruntaş în producţie. Indeplineşte norma zilnic cu 180% ...

Ne-am apropiat de un război. La el lucrau tocmai 4 tineri. Am făcut cunoştinţă cu ei, îi cheamă Pop Teodor, Gheorghe Tătaru, Vasile Pap şi Dionisie Matyus. Sînt toţi utemişti. Ei mi-au explicat că războiul e o maşină complicată, compusă din sute şi sute de piese, care însă se opreşte imediat cum se rupe un singur firicel.

Straşnic mai lucrează utemiştii aceştia !

Tu nu crezi tot aşa ? Scrie-mi te rog, curînd. Sînt curios să aflu părerea ta. Te îmbrăţişează al tău prieten, Viorel.

Pt. conf. Gh. CRISTIAN

★

Acolo unde stăpînesc capitaliştii

Cerîndu-şi drepturile

★

Toţi muncitorii francezi sînt crunt exploataţi, însă dintre aceştia în deosebi tineretul, care primeşte salariile cele mai scăzute. Nu rareori tinerii muncitori francezi se încolonează pe străzile Parisului manifestînd şi cerîndu-şi cu tărie drepturile.

★

John Maloy se distrează...

Pe o stradă a oraşului Pensacola din Florida (Statele Unite) negustorul John Maloy transporta deunăzi un camion cu portocale. Pe aceeaşi stradă trecea din întîmplare, la treburile lui, un băiat negru : Foster King. Negustorului alb i s-a părut la un moment dat că băiatul negru merge prea aproape de camion şi că ar avea intenţia să fure o portocală. Ori poate că nici nu i s-a părut, dar în clipa aceea avea chef să se distreze. S-a răţoit deci la băiat :

— Mă, drac negru, umbli după şterpeleală ?

Uluit, băiatul a vrut să protesteze, să se dezvinovăţească. Dar n-a mai avut timp. John Maloy a scos din buzunar un revolver (pe care îl ţinea probabil ca să se „apere" de copiii negri !) şi a tras două focuri. Băiatul s-a prăbuşit, rănit grav, şi sîngele i s-a scurs pe pavaj...

Astfel de scene se petrec adesea în oraşele Statelor Unite cu toate protestele şi indignarea cetăţenilor americani cinstiţi. Se petrec fiindcă asasinii de felul lui John Maloy sînt liniştiţi : ei ştiu că justiţia americană priveşte cu îngăduinţă uciderea negrilor, pe care nu-i consideră oameni...

Pentru pace în Algeria

Sînt cîteva săptămîni de cînd ziarele împrăştie în toată lumea veşti asupra unor evenimente dureroase, care stîrnesc protestul tuturor oamenilor cinstiţi : represiunile din Algeria.

Poporul algerian, a cărui ţară se află în stăpînirea colonialiştilor francezi, şi-a ridicat glasul, cerînd independenţă. Colonialiştii i-au răspuns cu gloanţe Regimente întregi au fost trimise să „pacifice" prin foc Algeria Numai la sfîrşitul lunii martie 100.000 de francezi au fost chemaţi sub arme în acest scop. Navele de război franceze bombardează la întîmplare coasta algeriană, răzînd sate întregi de pe faţa pămîntului. Patrioţii algerieni, femeile şi copiii chiar, sînt arestaţi, împuşcaţi, locuinţele lor sînt date pradă flăcărilor...

Războiul acesta însă nu este războiul poporului francez. Milioanele de oameni simpli din Franţa urăsc aceste barbarii. Ei sînt din toată inima alături de asupritul popor algerian. Din toate colţurile Franţei pornesc mărturii emoţionante de solidaritate cu patrioţii algerieni. La uzinele Renault şi Berliet mii de muncitori s-au întrunit în mitinguri de protest împotriva războiului din Algeria. Feroviarii din Combassac, ţăranii din Indre-et-Loire, învăţătorii din Morbihan, elevii din Nimes, mii şi mii de muncitori, ţărani şi intelectuali semnează apeluri către guvern pentru încetarea focului în Algeria.

Poporul francez nu vrea război, nu vrea asuprirea altor popoare !

Cu gîndul la MERESIEV

Mariana Ţurcan e mai mică de statură decît colegele ei. Ba au ajuns-o în înălţime chiar şi multe fete dintr-a I-a. Cu toate acestea Mariana are ceva care te face să-ţi opreşti ochii asupra ei. Părul îl poartă tuns scurt. Ochii, cenuşii, îi sînt jucăuşi, luminoşi Mariana e totdeauna veselă. Am cunoscut-o şi eu la cercul literar de la Casa pionierilor din Caracal.

...Afară, viscolul şuiera şi răscolea zăpada de pe străzi. La Casa pionierilor era însă cald şi la cerc erau prezenţi toţi pionierii...

...Mariana citise ultimele rînduri din carte şi în încăpere se lăsase liniştea. Pe feţele copiilor se citea o mare încordare. După cîteva clipe de tăcere, toţi începură să discute despre carte. Fiecare îşi amintea de cîte ceva ce-i plăcuse mai mult. Mariana spuse şi ea cu un aer gînditor :

— Da ! aceia sînt copii adevăraţi !...

Vorbea despre cei doi băieţi, care îl ajutaseră pe Meresiev în pădure.

— Ce-ai fi făcut tu să fi fost în locul lor, am întrebat-o ?

Repede şi hotărîtă Mariana, mi-a răspuns :

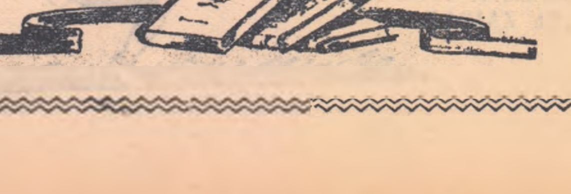
— Păi, ce să fac, mi-aş fi rupt mai întîi rochiţa şi l-aş fi pansat.

In sală s-a făcut iar linişte. Toţi ochii erau îndreptaţi acum către Mariana. Din vorbele ei se desprinsese hotărîre şi curaj. O vedeam toţi pe Mariana parcă altfel, mai mare, mai puternică.

Au început apoi să vorbească toţi. Todoriu Silviu şi Alecu Gabriel, au spus că se vor face şi ei aviatori. Şi nu aşa... nişte simpli piloţi, ci se vor strădui să semene lui Alexei Meresiev.

...„Povestea unui om adevărat", înflăcărase inimile tuturor copiilor.

Lucreţia RANGA

... Şi cei care se lasă furaţi de ea

Poveste care nu-i poveste...

Cică, era odată (nu prea de demult,) un detaşament de pionieri care, precum povestea spune, cu multă dragoste s-a apucat să pregătească pe unii copii mai mici să primească mîndra cravată de pionier. Detaşamentul, zice-se, era al clasei a IV-a din comuna numită Hîrlău, iar copiii cei mici erau şcolari în ce-a de-a treia clasă.

Şi de bună seamă că vreme îndelungată ar fi dăinuit prietenia lor dacă nu se petreceau două lucruri care au devenit izvorul răului ce s-a întîmplat: întîi că şcolarii dintr-a treia au devenit pionieri, şi al doilea că a venit primăvara.

Pe bună dreptate vă veţi întreba cu nedumerire: cum este cu putinţă ca asemenea lucruri bune şi plăcute să devină izvor de necazuri şi neînţelegeri? Toată buba e că amîndouă au căzut deodată. Cum au devenit cei mici pionieri, cei mari şi-au zis: gata, ajunge. Ne-am îndeplinit sarcina. Dar mai vinovată din cele două fapte e pîrdalnica de primăvară, care, zău aşa, parcă-ţi ia uneori minţile.

Unde sînt prietenii dintr-a patra? Nu mai sînt.

Cei mici, rămaşi ca puii fără cloşcă, au privit nedumeriţi în jur, apoi, copăcel s-au dus să-şi caute prietenii. I-au aflat pe lotul şcolar. S-au învîrtit pe lîngă gard, apoi munca aceea li s-a părut plăcută şi au dat să intre şi ei. Cînd, deodată, o voce straşnică i-a ţintuit locului.

— Ce căutaţi aici?

— Păi..

— Păi, căraţi-vă! Aici e lucru nu joacă. Duceţi-vă de vă jucaţi.

Copiii se bulucîră pe poartă. De-abia după aceea se dumiriră că bunii lor prieteni i-au dat afară.

Apoi dacă le-au spus să se joace, au pus şi ei mîna pe nişte ciomăgele şi s-au apucat să facă duel. Tocmai în toiul luptei, alte răcnete:

— Hai!? Ce faceţi aici? Vă bateţi? Ai? Pionieri, ai? Halal. O să vedeţi voi ce-o să păţiţi!...

...Şi ţîncii, speriaţi, au luat-o iar la goană. „Carevasăzică nici joaca nu-i bună". Măi să fie! Copiii căzură pe gînduri: Ce-i de făcut?...

In altă zi, s-au dus în excursie. Lucrurile au ieşit însă prost. Intîi că nu s-au înţeles asupra drumului. Unii ziceau ca să meargă peste deal, alţii prin pădurice. Apoi nu hotărîseră în ce loc anume se vor opri. In cele din urmă s-au răsfirat şi excursia s-a spart.

Dacă asta-i o poveste, apoi ea trebuie să aibă într-însa învăţături şi dintre astea se găsesc destule aici. Intîi că, decît să laşi treaba la jumătate, aşa cum au făcut cei dintr-a IV-a, mai bine nu te-apuci de ea. In al doilea rînd, decît aşa o prietenie, „după anotimp" mai bine lipsă. Şi în al treilea rînd, cred că aţi înţeles cu toţii că primăvara-i tare şugubaţă. Te fură cît ai clipi şi dacă nu eşti dîrz uiţi de datorie, de prieteni, de toate.

AI. MIHU

Dumnealor, de primăvară
S-au lăsat furaţi cu totul.
Cărţii arătîndu-i cotul
Hoinăresc hai-hui pe-afară.

Cartea şade fără rost —
Dumnealor tribut dau lenii...
Aştia nici în timpul iernii...
Mai sîrguincioşi n-au fost!

Nici nu merită să scrii
Despre ei în poezie.
Zău că li s-ar cuveni
Proza cea mai cenuşie!

Dan vrăjitorul

Un cîrd de berze, înşirate ca mărgelele pe-o aţă, se ivi pe seninul cerului, venind dinspre miază-zi.

— Eu ştiu să le descînt, se lăudă Dan faţă de prietenii săi de joacă. Ia să vedeţi cum le stric eu cîrdul...

Dan îşi scoase cuţitul din buzunar, înscrise un cerc în bătătura casei, iar în centrul cercului înfipse cuţitul. In acelaş timp barza din capul şirului coti într-o parte şi începu să se rotească deasupra cîmpiei. Apoi alte şi alte berze începură să facă la fel...

— Aţi văzut? — se făli Dan. Cuţitul meu e fermecat, ce ştiţi voi?

— Nu te mai lăuda de pomană, i-o tăie scurt un băiat mai mare. Berzele au zărit mlaştina şi de aceea au început să se rotească. Priveşte, acum coboară.

Berzele făceau rotocoale din ce în ce mai scurte deasupra pămîntului, apoi una cîte una se lăsară deasupra mlaştinei.

Haideţi după ele, băieţi, ţipă Dan care o şi luă la fugă.

In seara aceea Dan s-a întors foarte tîrziu acasă. Era atît de obosit încît nici mîncare nu i-a mai trebuit. S-a culcat imediat şi în cîteva clipe somnul l-a furat.

A doua zi, Dan mergea spre casă şi părea tare abătut. Tovarăşa dirigintă îi spusese să arate părinţilor carnetul său de note.

— Dar cum să-l arăt aşa? — se gîndea îngrijorat Dan. Ce-o să zică tata?

Deodată îi veni în gînd să facă o nouă vrăjitorie. Se aşeză repede pe marginea drumului, scoase carnetul şi guma, care gumă deveni dintr-odată vrăjitorească. In cîteva clipe toate notele 2 deveniră 3, 4 şi chiar 5.

— Ei, aşa mai merge, se gîndi Dan şi o porni din nou spre casă, simţind totuşi o strîngere de inimă.

Dar nici această „vrăjitorie" n-a fost în stare să-i aducă faimă de vrăjitor lui Dan. Deîndată ce colegii săi aflară isprava cu „guma vrăjitorească", hotărîră să-l discute pe Dan într-o adunare.

— Ce să fac? se gîndea din nou Dan. Acu-i acu.

Şi tot felul de planuri făcea Dan în mintea lui, numai la „vrăjitoria" cea mai nimerită nu se gîndea de fel, şi anume: să ia cartea şi să înveţe.

După o corespondenţă trimisă de un grup de copii din cl. a VI-a, de la Şcoala din comuna Siliştea Crucii reg. Craiova

Plictiseală... şi iar plictiseală

Eu sînt un pionier de prin părţile Oradiei, iar comunei noastre îi spune Marginea. V-am scris ca să vă cer un sfat. Ce-aş putea face acum, primăvara, ca să nu mă mai plictisesc?

In gazetă am tot citit eu că primăvara-i aşa, că primăvara-i pe dincolo, că pionierii organizează acţiuni.

Spuneau unii să jucăm fotbal. Da, n-ar fi rău, m-am gîndit. Fotbalul este un sport care te oţeleşte, te face mai rezistent, mai iute. Frumos sport fotbalul! Imi place şi mie, nimic de zis, dar vedeţi... tare-i greu de jucat. Să fugi după minge pînă ce-ţi iese sufletul, să transpiri... poate mai şi răceşti... Nu-i mai bine să stai liniştit, să laşi şi mingea să se odihnească?

Să vedeţi. Aproape de comuna noastră este o mină şi preşedintelui de detaşament îi trăznise prin minte alaltăieri una bună: cică să mergem acolo. Of, dar aici e un soare atît de plăcut că nici nu-ţi vine să te mişti de sub pom, dar mi-te să mai baţi atîta amar de drum! Şi apoi mă gîndesc că mina am s-o pot vedea şi în cartea noastră de geografie, că doar, slavă domnului, sînt destule poze acolo.

Ştiţi la ce s-au gîndit pionierii acum cîteva zile? Cică să facem o excursie în pădure. Tare-i minunat, primăvara, în pădure! Verdeaţă multă, păsărele, iepuri, ba chiar şi vulpi roşcate. Dar cînd mă gîndesc că pînă acolo sînt aproape 3 km... Asta înseamnă o oră de mers pe jos, două mii şapte sute şi jumătate de paşi.

Cam aşa stau lucrurile pe aici. Plictiseală straşnică. Răspundeţi-mi voi, tovarăşi de la „Scînteia pionierului", ce aş putea face ca să mă distrez? Dar aşa ceva, ştiţi, fără prea mult efort. Eu am auzit odată o vorbă „Dacă nu vine Mahomed la munte vine muntele la Mahomed". Ei, uite pădurea din comuna noastră n-ar putea veni mai aproape de şcoală ca să nu mai trebuiască să bat atîta amar de drum? Sau poate pe la Bucureşti se găseşte vreo minge automată care să fugă de la unul la altul? Şi cu aşa minge vă asigur că aş juca fotbal.

Aştept răspunsul dumneavoastră.

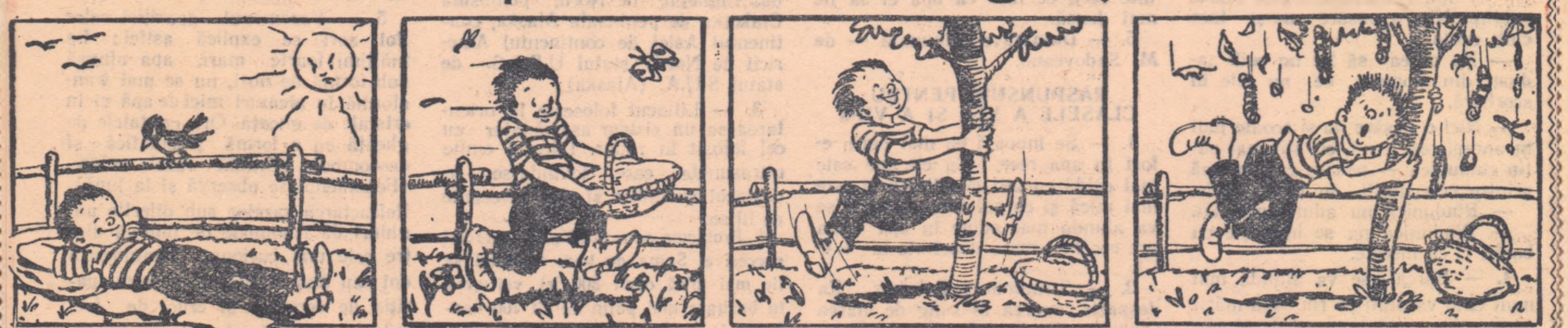
★

Această scrisoare ar putea să fie semnată de P. Plictisescu. Sau în cazul nostru nu am greşi cu nimic dacă ar semna-o: Fritea Valeria, Pintea Virgil, Şerban Voicu şi alţii de la Şcoala de 7 ani din comuna Marginea.

Vedeţi dar ce mai necazuri au pionierii de la şcoala sus pomenită; se plictisesc primăvara sărmanii, de le plîngi de milă...

D. FREAMAT

La pomul ne-ngrijit

Doarme buştean, că-i primăvară
Şi n-are alta de făcut.
Deci, sforăind neîntrecut,
E cînd trombon şi cînd vioară.

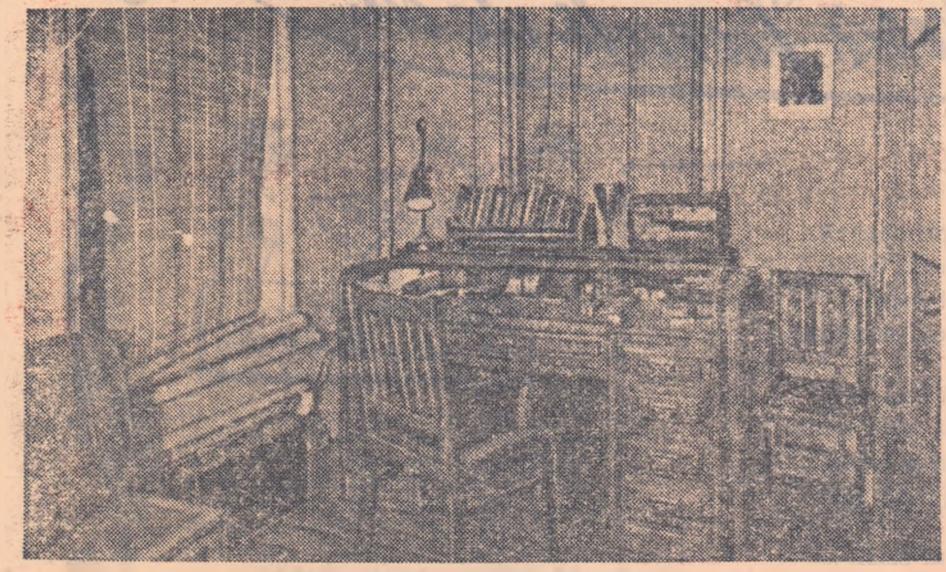
Cînd vine vara, nu mai doarme,
Se scoală prins de mare sîrg:
„Grozavă poftă am de poame,
Mă duc grăbit c-au dat în pîrg!"

„Mănînc aicea cîte pot
Şi-apoi mai duc acasă mamei,
Dulceţi să-mi facă, şi compot,
Magiun, vreo zece kilograme!"

— Vai, sărăcuţul, ce-ai păţit...
Da-ţi meriţi soarta, frăţioare!
Să ştii: la pomul... ne-ngrijit
Să nu te duci cu sacul mare!

Cicerone Theodorescu

IN CASA UNDE A LOCUIT Maiakovski

Masa de lucru a lui Vladimir Maiakovski.

(Continuare din nr. 31)

Dincolo, camera de lucru. E mai mică; atît cît să încapă biroul și cărțile, dulapul în care se văd hainele, cravatele și celebrul lui pulover bej cu dungi galbene, un divan deasupra căruia covorul mexican amintește de călătoria în America iar alături tacul de biliard, perna roșie de călătorie și valiza cu monograma de-o șchioapă :

W
M

— „Cînd te văd la masa de lucru, parcă îți ții toată locuința ca o șapcă, pe cap"... i-a spus în glumă, într-o zi, poetul N. Aseev, privind umerii de uriaș ai prietenului său.

Pe perete, deasupra biroului, fotografia lui Lenin. Către această fotografie, într-o seară a anului 1929, Maiakovski a privit mai îndelung ca de obicei, mai atent, mai îngîndurat. S-a plimbat cîtva timp prin camere, murmurînd cuvinte care de mult îi galopau în urechi și care acum prindeau ființă în vers, apoi așternu însfîrșit pe hîrtie, plin de neliniște, primele rînduri din poezia : „De vorbă cu tovarășul Lenin" :

Lungă droaie
de treburi
și hărmălaie,
Ziua scade, se-ntunecă,
un ecou din ecou
S-a-noptat în odaie.
Și sînt singur, cu Lenin — care se uită
de sus, din tablou...

Pe birou — alături de stiloul Mont-Blanc, de bricheta dăruită de muncitorii din Filadelfia și de carnetul de corespondent al ziarului „Komsomolskaia Pravda" — se odihnește cu îndreptățire acum, ultimul „block-notes" din cele care ani întregi au călătorit la pieptul lui Maiakovski prin toată Uniunea Sovietică și prin toată lumea. Pe negîndite, se rotunjesc în sunete clare, sînt vii și le auzim aievea acele cuvinte care se aleg, se desprind viforoase de pe pagini și duduie prin aer de parcă tună, într-o nesfîrșită cascadă, din ropotul grăbit al literelor înfrigurate : scurte note, observații fugare, fulgerătoare ritmuri. Sînt notate aci frînturi din poemul „In gura mare", ultima dintre lucrările poetului, testamentul lui literar :

La mine versurile
sînt ca oștile-n paradă.
Le-adun în front,
le desfășor pe stradă,
Grele ca plumbul — sînt atîtea șire
gata de moarte
și de nemurire !
...E, toată,
înarmată
pînă-n dinți,
și pîn-la ultima din filele-i fierbinți
a ta e, pentru tine e, a robului
de pînă ieri, oștirea-mi arzătoare
victorioasă douăzeci de ani,
o, proletariat al globului !

Gata să înconjure parcă globul întreg, șnurul receptorului de la telefonul din sufragerie se poate cu ușurință prelungi pînă-n birou și dincolo de el :

— Pe jumătate e scrisă !... suna în receptor răspunsul obișnuit al poetului, oridecîteori un redactor de la vreo revistă îi solicita o colaborare. In adevăr, în carnetul lui avea totdeauna ceva pe jumătate lucrat, în legătură cu „subiectul actual" cerut de redacții. Iar el, discutînd agitat, plimbîndu-se cu receptorul la ureche, trecea mereu dintr-o parte în cealaltă prin amîndouă camerele, cu pași de gigant, cu vocea-i profundă de bas, întrerupîndu-se doar pentru a înlătura, cu un hohot de rîs, scuzele redactorului :

— Lasă asta, nu m-ai deranjat deloc. Cum o să dorm ? Și chiar dacă aș dormi ! Nu face nimic : trăgeți-mă din pat !

Din răsputeri și fără odihnă, el răspundea la toate apelurile muncitorilor care cereau îndemnuri în versuri pentru lichidarea, de pildă, a rămînerilor în urmă. Acest lucru a și fost relevat de „Pravda" care, în 1930, scria că prima campanie împotriva pierderilor din producție a fost dusă în Uniunea Sovietică sub semnul versurilor lui Maiakovski folosite de muncitori ca lozinci.

Aici, în locuința poetului, aflau ajutor și îndemn reprezentanți ai oamenilor muncii și din alte țări. Printre aceștia, cunoscutul poet Nazim Hikmet — pe atunci student, la Moscova, al universității muncitorilor din Orient — își aduce și astăzi aminte de vizita făcută lui Maiakovski, o întîlnire ce-a fost hotărîtoare pentru propria sa creație.

Toate amintirile celor ce l-au cunoscut vorbesc despre căldura inimii, generozitatea, entuziasmul poetului.

Dar, mai mult ca oricînd entuziast, s-a întors acasă la el Maiakovski în seara de 21 Ianuarie 1930, după ce citise poemul închinat memoriei lui V. I. Lenin pe scena Teatrului Mare din Moscova.

Ii mai fluturau încă pe buze, continua încă să recite, ca și cum s-ar mai afla în fața mulțimii de auditori, fragmente din poemul său :

Ridică-te, soare !
Ești martor.
E ceasul.
Lințoliul
de doliu
alungă-l, nu sta.
In rînd cu cei vîrstnici
pionierii țin pasul :
— Tra-ta-tam... Tra-ta-ta...
Sau :
Bun cîrmaci
ai tu,
tînără flotă...
Acum
ieși în larguri,
e timpul...
La drum !
...Europa
cu pumnul
se-abate
spre noi ?
Inapoi !
Vom fi trăznet,
voi — scrum !...

Cîntăreț al revoluției, adică al tinereții lumii, al viitorului și al păcii, despre Maiakovski s-au scris numeroase cărți, studii, aprecieri.

Eu vreau să închei împărtășind pionierilor din țara noastră o apreciere care ~~nu există~~ în nici o carte tipărită — căci a fost scrisă cu litere de mînă și numai în „cartea vizitatorilor" muzeului Maiakovski.

Scrisă cu litere de mînă, de mîna unui cititor oarecare, această apreciere m-a mișcat în deosebi și, iată, o transcriu aci pentru ca orice pionier

Maiakovski recitind versuri dintr-un poem al său (1925).

să o poată confrunta cu propria lui apreciere, cînd va citi operele marelui poet :

— „Maiakovski a fost unul dintre oamenii cei mai cinstiți, cei mai puri, cei mai mîndri de pe pămînt".

(Sfîrșit)

Răspunsuri la CINE ȘTIE MAI MULT?

Seria a III

RĂSPUNSURI PENTRU CLASELE A IV-a ȘI A V-a

1. Orice număr împărțit prin cincimea lui dă ca rezultat 5. Lucrul e ușor de înțeles dacă ne gîndim că „cincimea" înseamnă împărțirea numărului prin 5.

2. — Dunărea. Ea trece prin Austria, Germania, Cehoslovacia, Ungaria, Iugoslavia, Romînia, Bulgaria, U.R.S. S.

3. Greșeli :

— Rîndunica nu-și scobește cuibul, ci îl construiește sub strașină, din lut.

— Tulpina măcieșului este foarte subțire. Nici o pasăre nu-și face cuib acolo.

— Nu putea să fie un cuib „adînc" din moment ce nu este în scorbură.

— Nici o pasăre nu-și scoate puii în apropierea iernii, cu atît mai puțin rîndunica — pasăre care pleacă printre cele dintîi în țările calde.

— Rîndunica nu adună provizii.

— Rîndunica nu se hrănește cu boabe ci cu insecte.

4. — Barca se va afunda mai mult cînd va pluti pe rîu. Apa mării conține un mare procent de salinitate ceea ce face ca apa ei să fie mai densă.

5. — Dumbrava minunată — de M. Sadoveanu.

RĂSPUNSURI PENTRU CLASELE A VI-a ȘI A VII-a

1. — Se înnoată cu mai puțin efort în apa rece. Cu cît apa este mai caldă cu atît densitatea ei este mai mică și corpul înnotătorului se va afunda mai adînc în apă (Apa are cea mai mare densitate la + 4° C).

2. — Strîmtoarea Behring. Ea desparte : marea Behring de marea Ciukotka, Oceanul Pacific de Oceanul Inghețat de Nord, peninsula Ciukotka de peninsula Alaska, continentul Asiei de continentul Americii de Nord ; statul U.R.S.S. de statul S.U.A. (Alaska).

3. — Liliacul folosește în orientarea sa un sistem asemănător cu cel folosit în rodar. Liliacul emite ultrasunete care lovindu-se de obstacol se întorc și sînt percepute de liliac.

4. Problema se rezolvă prin încercări succesive. Suma de bani trebuind să fie mai mică decît 300 lei, voi avea în buzunar mai puțin de cît 100 bancnote. Dacă din acest număr de bancnote scad una adică aceea care rămîne de fiecare dată cînd le număr cîte 2, cîte 3 sau cîte 5 obțin un număr mai mic decît 99 care trebuie să fie divizibil deodată prin 2,3 și5. Acest număr trebuie să fie divizibil și prin produsul 2x3x5 adică 30. Numerele mai mici decît 99 divizibile prin 30 sînt : 30, 60, 90. Dacă la unul din aceste numere adaug bancnota care îmi rămîne de fiecare dată cînd le număr cîte 2, 3 sau 5 trebuie să obținem un număr divizibil prin 7. Din cele 3 numere ale noastre singurul care îndeplinește aceste condiții este 90. Intr-adevăr adăugîndu-i o unitate obținem 91 care este divizibil prin 7. Deci am în buzunar de 3x91=273.

5. — Fenomenul apariției celor doi sori se explică astfel : La înălțimi foarte mari, apa ajunsă sub formă de nori, nu se mai transformă în picături mici de apă ci în cristale de gheață. Ori, cristalele de gheață au o formă prismatică și descompun, refractă razele solare. (Fenomenul se observă și la lună). Refractarea razelor sub diferite unghiuri dă fenomene de lumină dintre cele mai curioase : imaginea a doi sau mai mulți sori pe cer, apariția de cercuri și cruci de foc, stîlpi de lumină, etc.

Redacția și administrația : București Piața Scînteii, tel 7.61.00, 7.60.10 Abonamentele se fac la toate OFICIILE POȘTALE și SECȚIILE RAIONALE DE DIFUZARE A PRESEI.
Taxa plătită în numerar conform aprobării Dir. Gen. P.T.T. 100.114 Tiparul : Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin". STAS—3452